

FÉNY A SÖTÉTBEN

Lőrincz Sándor

Ülök és hallgatok, egy hatalmas szobában.
Körülöttem emberek, egymás zavarában.
Ők állnak középen, enyéme a sarkok,
Rólam beszélnek, de én csak hallgatok.

Más vagyok mint ők, engem különcknek neveznek.
Igen, más vagyok, mert ők a tömegben rekedtek.
Elnémult ajakkal ordítom, hogy félek,
De nem hallgatnak meg, csak tovább beszélnek.

Egyedül vagyok. Néha vágyom egy baráttra.
Egyedül vagyok. Ki lenne ki szívembe látna?
Egyedül csak Te vagy, hisz Te alkottad szívem,
S Te hű barát maradsz, akkor is, ha én nem.

Lőrincz Sándor (2010. március 12.)

Forrás: www.keresztenydalek.hu